

„Azután így szólt hozzájuk: „Ha közületek valamelyiknek barátja van, és az odamegy hozzá éjfélkor, s azt mondja neki: Barátom! Adj nekem kölcsön három kenyeret, mert egy barátom érkezett az útról hozzánk, és nincs mit adnom neki'; a másik viszont belülről ezt feleli: „Ne zavarj, az ajtó már be van zárva, gyermekeim is ágyban vannak velem együtt, nem kelhetek föl, hogy adjak neked! "Mondom nektek: ha nem is kelne föl, hogy adjon neki azért, mert a barátja, mégis, alkalmatlankodása miatt fölkel, és ad neki annyit, amennyire szüksége van....”

Azon gondolkodtam, milyen embernek kell lenni annak, akit ha éjnek idején felzavarnak a családjával együtt, tud jó képet vágni, és kedvesen, készségesen a „zaklató” segítségére sietni. Nem egy agyonhajszolt, leterhelt embernek kell ehhez lennünk, akinek rossz mederben folyik az élete, semmire sincs ideje. Ha nyugodt, békés, kiegyensúlyozott az életünk, nyitottak, türelmesek, együtt érzőek vagyunk, akkor tudunk örülni a váratlan vendégnek, a ránk szorulóknak, és megtiszteltetésnek, érezzük, hogy hozzánk fordult. Azt feltételezte rólunk, hogy nem dobjuk ki, éjnek idején, alkalmatlan időben is beengedjük, szállást, ételt adunk neki, vagy amire szüksége van. A jóságunk, az istenképűségünk pedig attól függ, mennyi helye van szívünkben az Atyának. Minél többet imádkozunk, annál befogadóbbak, elfogadóbbak leszünk.

Kívánom magunknak, hogy látsszon rajtunk a „jóemberség” annyira, hogy barátaink, ismerőseink és akár idegenek is merjenek hozzánk fordulni, ha szükségük van segítségre. Kívánom, hogy zörgessünk mi is gyakran az Atya ajtaján, ne csak így Advent idején.

Szeretettel:
Németh Kriszti